

พินัยกรรมสุดท้ายของฮารุกิ

เขียนด้วยมือของตัวเอง ได้ต้นซากุระ แม้มือจะไม่มั่นคงนักก็ตาม

ถึงเคนจิ หลานชายของข้า

เมื่อจดหมายฉบับนี้ไปถึงเจ้า เสียงจิกจั่นคงเงียบลงแล้ว และข้าคงได้ต่อชุดสุดท้ายของข้าเสร็จเสียที อย่าเศร้าโศกนานเกินไป ข้ามีชีวิตที่เต็มเปี่ยม และความเต็มเปี่ยมนั้นส่วนมากมาในรูปแบบพลาสติกเล็กๆ ที่เหยียบในความมืดของห้องทำงานแล้วเจ็บ รวากับปีศาจ มีเพียงเจ้าคนเดียว ขณะที่คนอื่นในครอบครัวดื่มชาในห้องรับแขกและพูดเรื่องเงิน เจ้านั่งกับข้าบนเสื่อทาทามิ ท่ามกลางกล่องทั้งหลาย และไม่เคยถามข้าสักครั้งว่าชิ้นส่วนชิ้นหนึ่งราคาเท่าไร เจ้าเข้าใจเหมือนที่ข้าเข้าใจ ว่าราคาไม่ใช่สิ่งเดียวกับคุณค่า

นี่คือสิ่งที่ข้าทิ้งไว้ และทิ้งไว้ให้ใคร

ให้พ่อของเจ้า น้องชายของข้า ข้าทิ้งคนเบ็ดตัวไว้ให้ เขาจะรู้ว่าทำไม และเขาจะไม่มันได้ใช้มัน ให้เพื่อนบ้าน ข้าขออภัยสำหรับเสียงดังหลังเที่ยงคืน มันไม่เคยเป็นเสียงลมเลย และให้เจ้า **เคนจิ** ข้าทิ้งทั้งหมดไว้ให้ ทุกกล่อง ทุกชิ้นซึก ทุกสิ่งที่ทำค้างไว้บนชั้นเหนือโต๊ะทำงาน คอลเล็กชันนี้ ทั้งหมด ตอนนี้เป็นของเจ้าแล้ว แต่ข้าทิ้งไว้ให้เจ้า **โดยมีเงื่อนไขหนึ่งข้อ** และขอให้เจ้าอ่านตอนนี้อย่างรอบ

จงมอบความรักที่ต่อเหล่านี้สมควรได้รับ

ข้าไม่ได้หมายถึงเก็บมันไว้อย่างปลอดภัยหลังกระจกเหมือนศาลเจ้าที่ไม่มีใครมาสวดมนต์ ข้าหมายถึงต่อมัน จงรู้ไม่เดชะของข้าแล้วสร้างเป็นสิ่งที่ข้าไม่เคยแม้แต่จะฝันถึง จงทำชิ้นส่วนเหล่านั้นใต้พื้นไม้แล้วไว้อาลัยให้มันอย่างเหมาะสม เมื่อตัวต่อที่ถูกต้องพบกับตำแหน่งที่ถูกต้อง และเจ้าได้ยินเสียงคลิกเล็กๆ ที่สมบูรณ์แบบนี้ จงรู้สึกถึงสิ่งที่ข้ารู้สึกนับหมื่นครั้งที่เฝ้าตัวมัน

และไม่ว่าเจ้าจะทำอะไร อย่าคัดแยกตามสีเด็ดขาด

การแยกตามสีคือวิธีจัดของของคนที่ไม่ต่อ มันดูเรียบร้อยในรูปถ่าย และไร้ประโยชน์ทันทีที่เจ้าต้องการชิ้นส่วนเล็กๆ เพียงชิ้นเดียวแต่หาเจอแต่สีแดง จงคัดแยกตามรูปทรง คัดแยกตามสิ่งที่ชิ้นส่วนนั้นอาจกลายเป็น คัดแยกด้วยความรัก หากเจ้าเรียนรู้ได้ แต่อย่า **เคนจิ** อย่าแยกตามสีเด็ดขาด ทำตามเงื่อนไขข้อเดียวนี้ แล้วคอลเล็กชันจะเป็นของเจ้าอย่างแท้จริง ไม่ใช่แค่พลาสติก แต่รวมถึงเหตุผลทั้งหมดเบื้องหลังมัน

ทีนี้ไปสร้างอะไรสักอย่างเถิด ข้าจะเฝ้ามองจากใต้ต้นซากุระ และคงบันทึกเรื่องราวการจัดชิ้นส่วนของเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย

ด้วยรักทั้งหมดของข้า

ลุงฮารุกิ